

Arrest

nr. 87 923 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Kazachs staatsburger van Koerdische origine. U woonde samen met uw vrouw, L. G. (...) (O.V. X), en uw kinderen in het dorp Uznaghtch in de provincie Almaty.

Sinds 2006 had u vaak problemen met de politie omwille van uw etnische origine. U werd frequent op straat opgepakt toen u van uw werk terugkeerde naar huis. Dit gebeurde zo'n 4 à 5 keer per maand. U werd telkens meegenomen door de politie. U moest telkens een kleine som betalen om terug vrijgelaten te worden. Uw vrouw moest u ook geregeld komen vrijkopen.

In 2009 kwamen vijf mannen naar uw huis waar u al sinds uw geboorte woonde. De mannen, vier etnische Kazachen en één etnische Rus, kwamen van de stad Almaty. De Rus was een politieagent. Ze vertelden dat uw vader, die in 2005 was overleden, 25.000 dollar schulden had. Ze toonden enkele documenten om dit te bewijzen. De mannen stelden voor om de schuld van uw vader te laten vallen indien ze uw huis voor 10.000 dollar konden kopen. U vertrouwde het zaakje niet. U

weigerde ook om uw huis onder de prijs te verkopen. U vroeg advies bij een buur die jurist was. Hij vertelde u dat de documenten van deze mannen waarschijnlijk vals waren, maar dit niet zou kunnen bewijzen. Hij raadde u aan om de 10.000 dollar aan te nemen. Gedurende 6 maanden bleven deze mannen langskomen. U werd ook bedreigd. Uiteindelijk verkocht u uw huis in 2010 aan één van deze mannen en verhuisde u naar een appartement in het stadje Kaskelen. U vermoedt dat deze hele zaak te maken had met het feit dat u van Koerdische origine bent.

In Kazachstan werden jullie gediscrimineerd omdat jullie tot een etnische minderheid behoorden. Op uw werk kreeg u een lager loon dan uw etnisch Kazachse collega's. Jullie werden uitgescholden op straat. Voor medische verzorging, wat normaal gratis is, moesten jullie extra betalen aan de dokters. Jullie moesten ook extra betalen aan de leerkrachten voor het onderwijs van jullie kinderen. Als gevolg van deze problemen besloot u te vertrekken.

Op 4 januari 2012 vertrok u samen met uw schoonmoeder, K. G. (...) (O.V. 6.939.389), uw schoonbroer, A. G. (...) (O.V. 6.939.390), en enkele van jullie kinderen uit Kazachstan. Jullie namen het vliegtuig naar Oekraïne. Vervolgens reisden jullie met de auto van een smokkelaar verder naar België. De smokkelaar had reisdocumenten voorzien.

Op 5 januari 2012 kwamen jullie aan in België, waar jullie de volgende dag asiel vroegen.

Op 9 januari 2012 vertrokken uw vrouw en uw schoonzus, Z. G. (...) (O.V. 6.950.254), en de andere kinderen uit Kazachstan. Ze reisden eerst met de trein naar Moskou en vervolgens met de auto naar Wit-Rusland. Daar verbleven ze enkele dagen in het huis van een smokkelaar. Op 24 januari 2012 reisden ze met het vliegtuig naar ergens in Europa, waar ze een auto naar België namen.

Uw vrouw en schoonzus vroegen asiel op 27 januari 2012.

Op 12 maart 2012 besliste uw schoonmoeder om afstand te doen van haar asielaanvraag. Ze keerde uit eigen beweging terug naar Kazachstan. De problemen van uw schoonbroer en uw schoonzus zijn niet verbonden met uw eigen problemen.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en cumulatieve discriminatie omdat u tot een etnische minderheid behoort.

U verklaarde dat u voortdurend problemen had omwille van uw Koerdische origine. Uw huis werd afgepakt omdat u Koerd bent. U werd frequent gearresteerd door de politie, waarna u telkens geld moest betalen om vrij te komen. Op uw werk kreeg u minder loon dan uw etnisch Kazachse collega's. Jullie werden uitgescholden op straat. Voor medische verzorging, wat normaal gratis is, moesten jullie extra betalen aan de dokters. Jullie moesten ook extra betalen aan de leerkrachten voor het onderwijs van jullie kinderen. Als gevolg van deze problemen besloot u te vertrekken (CGVS, p. 13-14; CGVS vrouw, p. 7-8).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten (zoals gezondheidszorg) en in het algemene maatschappelijke leven.

De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen. Etnische spanningen of nationalistische geïnspireerd geweld tegen minderheden, zoals een incident waarbij Koerden waren betrokken in Zuid-Kazachstan in 2007, zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan.

In de beschikbare rapporten wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden het algemeen, of voor etnische Koerden in het bijzonder (cf. CEDOCA: 'Antwoorddocument 'Situatie van Koerden in Kazachstan'; VN: 'Report of the independent expert on minority issues. Mission to Kazakhstan').

Hoewel het mogelijk is dat etnische Koerden in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidspersoneel (bv: individuele politieagenten, artsen of leraren) meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aldus dient te worden geconcludeerd dat de situatie die u beschrijft, namelijk het feit dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van uw Koerdische origine, niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische

minderheden in Kazachstan. De rapporten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt beschrijven de toestand in Kazachstan, het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, hetgeen u in casu nalaat te doen. Er dienen immers meerdere en zwaarwichtige tegenstrijdigheden als ook onaannemelijkheden te worden vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw vrouw m.b.t. jullie beweerde problemen die de aanleiding vormden van jullie vlucht.

Zo is uw verhaal over de problemen met de politie niet geloofwaardig.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u sinds 2006 zo'n 4 à 5 keer per maand door de politie werd aangehouden op straat. U werd telkens voor enkele uren meegenomen naar het politiekantoor, waarna u steeds moest betalen om vrij te komen. Uw vrouw moest u ook verschillende keren komen vrijkopen (CGVS, p. 8, 11-12).

Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over deze vele aanhoudingen door de politie. Op de uitdrukkelijke vraag of u ooit was gearresteerd of ooit in een politiekantoor in de cel had gezeten, had u immers ontkennend geantwoord (CGVS vragenlijst, nr. 3.1). U sprak tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingen enkel over problemen van discriminatie en vermeldde in dit verband dat de politie uw klachten hierover niet serieus nam (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Op geen enkel moment maakte u melding van het feit dat u tientallen keren zou zijn opgepakt door de politie.

Toen u de controlevraag werd gesteld of u naast de door u reeds genoemde problemen nog andere problemen had gekend, bijvoorbeeld met de autoriteiten, antwoordde u opnieuw ontkennend (CGVS vragenlijst, nr. 3.8).

Toen u met deze ernstige inconsistentie in uw verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarschijnlijk was vergeten vertellen over de aanhoudingen door de politie (CGVS, p. 9).

Dit is absoluut niet geloofwaardig. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u op het moment van uw asielaanvraag melding zou maken van uw beweerde problemen met de politie, zeker gezien er herhaaldelijk en expliciet vragen werden gesteld over dergelijke problemen.

Daarenboven legden u en uw vrouw tegenstrijdige over de aanhoudingen door de politie.

Zo verklaarde u dat uw vrouw u in totaal ongeveer 7 keer had moeten vrijkopen uit de cel, waarvan 2 à 3 keer in het laatste jaar voor jullie vertrek (CGVS, p. 15). Uw vrouw beweerde echter dat zij u in totaal zo'n 10 keer had moeten vrijkopen, waarvan 5 à 6 keer in het laatste jaar (CGVS vrouw, p. 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat uw vrouw u het laatste jaar inderdaad meer dan 2 of 3 keer had proberen vrijkopen, maar dat dit niet altijd lukte omdat zij niet genoeg geld had. In dergelijke gevallen werd u pas vrijgelaten nadat jullie een afbetalingsplan had afgesproken. Dit zou de reden zijn voor het verschil in de verklaringen tussen u en uw vrouw (CGVS, p. 15).

Deze uitleg klinkt echter weinig overtuigend en lijkt vooral bedoeld om de tegenstrijdigheid post factum op te heffen.

Ook kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaring dat uw huis werd afgenomen door Kazachen omwille van uw Koerdische origine.

Er moet worden opgemerkt dat u en uw vrouw vage en inconsistente verklaringen aflegden over wanneer u uw ouderlijke huis uiteindelijk zou hebben verkocht en wanneer jullie zouden zijn verhuisd. Zo zei u aanvankelijk dat jullie tot begin november 2010 in het huis zouden hebben gewoond (CGVS, p. 4). Even later beweerde u plots dat u reeds in juni 2010 uw huis had afgestaan en dat jullie reeds toen waren moeten verhuizen (CGVS, p. 5).

Ook uw vrouw legde inconsistente verklaringen af over jullie vertrek uit het huis. Zij twijfelde of jullie de zomer of in het najaar van 2010 waren vertrokken (CGVS vrouw, p. 5).

Dit is niet geloofwaardig. Indien jullie werkelijk onder druk jullie huis moesten verkopen en verhuizen, dan kan redelijkerwijs van jullie worden verwacht dat jullie deze gebeurtenis met enige nauwkeurigheid kunnen situeren in de tijd.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over de inspanning die u zou hebben geleverd om uw huis te behouden.

In eerste instantie zei u dat u naar verschillende instanties was gestapt om uitleg te vragen. Zo zou u onder andere naar de politie zijn gegaan, waar men u een aantal documenten had gegeven. U begreep niet goed waarover deze documenten gingen en vroeg uw buur om advies (CGVS, p. 5). Toen u even later werd gevraagd welke stappen u had ondernomen, beweerde u plots dat u niet naar de politie of naar andere officiële instanties was gestapt (CGVS, p. 15).

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, weet u dit aan een misverstand. Deze uitleg is niet afdoende, gezien u in eerste instantie toch heel uitdrukkelijk vertelde dat u dergelijke inspanningen had geleverd.

Vervolgens legde u tegenstrijdige verklaringen af over de persoon aan wie u uw huis zou hebben verkocht. Aanvankelijk zei u dat deze persoon A. A. (...) (CGVS, p. 5) zou heten, terwijl u even later beweerde dat zijn naam K. B. (...) zou zijn (CGVS, p. 13).

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, weet u dit opnieuw aan een misverstand. A. A. (...) zou één van de andere vijf mannen zijn geweest, terwijl K. B. (...) diegene was aan wie u het huis officieel had verkocht (CGVS, p. 13).

Deze uitleg is niet afdoende, gezien tweemaal uitdrukkelijk werd gevraagd aan wie u uw huis had verkocht.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat uw vrouw niet bleek te weten aan wie jullie huis zou zijn verkocht. Zij wist zelfs niet of die persoon al dan niet uit jullie eigen dorp afkomstig was (CGVS vrouw, p. 5).

Dit lijkt weinig geloofwaardig. Er mag immers worden verwacht dat uw vrouw weet of u het huis misschien zou hebben verkocht aan mensen die jullie eventueel kenden uit jullie dorp.

Tenslotte meent het Commissariaat-generaal dat de bewering van uw vrouw dat jullie kinderen in Kazachstan het gevaar lopen om te worden ontvoerd door wahabieten, die kinderen zouden ontvoeren om ze te doden bij hun religieuze rituelen, niet reëel is (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. artikel in bijlage), blijkt dat het gerucht dat wahabieten kinderen ontvoeren in 2011 inderdaad de ronde deed in Kazachstan. Dit gerucht was louter gebaseerd op één bericht op een bepaalde website en mist dus elke feitelijke grondslag.

Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten enkel identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, L. G. (...) (O.V. 6.950.245), uw schoonbroer, A. G. (...) (O.V. 6.939.390), en uw schoonzus, Z. G. (...) (O.V. 6.950.254), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, z. d., een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over dit artikel en verwijst naar rechtspraak van het EHRM aangaande de bewijslevering van het risico op een onterende behandeling.

Hij stelt dat indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggestuurd, hij onmenselijke behandelingen zal ondergaan.

Verzoeker laat gelden dat hij sinds 2006 omwille van zijn etnische origine meerdere malen door de politie is aangehouden en meegenomen, waarna hij of zijn familie steeds moest betalen om vrij te komen en dat dat de klachten die hij hierover indiende nooit serieus werden genomen.

Volgens verzoeker slaagde de commissaris-generaal er niet in "om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen"; hij is van mening dat de commissaris-generaal zich louter verschuilt achter de begrippen "tegenstrijdigheid", "inconsistentie tijdens het verhoor" en "niet geloofwaardig".

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM dat stelt (zie het verzoekschrift, p. 4) "Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it".

Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 2 van de Richtlijn 2000/43/EG houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming.

Hij verwijst tevens naar artikel 8 van die richtlijn en naar rechtspraak van het EHRM.

Verzoeker voert aan dat hij heeft aangetoond dat zijn klanten van etnisch Kazachse origine vaak maar een deel van het verschuldigde bedrag betaalde of zelfs helemaal niet, vanwege het feit dat hij tot een etnische minderheid behoort.

Hij herhaalt dat de commissaris-generaal er niet in slaagt (zie het verzoekschrift, p. 5) "om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen" en verwijst opnieuw naar "Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it".

Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft voormeld artikel van de vreemdelingenwet weer en citeert een arrest van de Raad dienaangaande.

Hij stelt dat de commissaris-generaal wel toegeeft dat etnische Koerden in Kazachstan te maken hebben met daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidspersoneel, maar dit tegelijk afzwakt en tevens stelt dat etnische spanningen zeldzaam en sporadisch zijn en niet wijzen op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan.

Volgens verzoeker wordt de bestreden beslissing (zie het verzoekschrift, p. 6) *“op dit punt noch formeel noch materieel gemotiveerd”*.

Hij haalt een rapport aan inzake het etnische conflict in Kazachstan en verwijst naar een arrest van de Raad van State van 1 december 2006 waarin werd geoordeeld *“dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land, voldoende kan zijn om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten”*.

Verzoeker besluit dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op schade loopt en meent dat aan hem de subsidiaire bescherming had moeten worden toegekend.

Verzoeker laat nog gelden dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd (zie het verzoekschrift, p. 7) *“die niet in acht worden genomen door de Commissaris Generaal”* wat volgens hem de zorgvuldigheidsplicht schendt. Hij verwijst naar rechtspraak en rechtsleer omtrent de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 EVRM en verwijst naar rechtspraak van het EHRM aangaande de bewijslevering. Verzoeker benadrukt dat hij in zijn land van herkomst, omwille van zijn etnische origine sinds 2006 meerdere malen door de politie aangehouden en meegenomen is, waarna hij of zijn familie steeds moest betalen om vrij te komen en hij stelt dat de klachten die hij hierover neerlegde nooit serieus werden genomen.

Vooreerst merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Dienaangaande merkt de Raad op dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist.

In casu werden de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig bevonden. Zo kon verzoeker zijn problemen met de politie niet geloofwaardig maken; tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken repte verzoeker immers met geen woord over de vele aanhoudingen die hij ondergaan zou hebben; bovendien verklaarde verzoeker dat zijn echtgenote hem in totaal ongeveer 7 keer heeft moeten vrijlopen, waarvan 2 à 3 keer in het laatste jaar voor hun vertrek, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat ze hem in totaal zo'n 10 keer had moeten vrijkopen, waarvan 5 à 6 keer in het laatste jaar.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker en zijn echtgenote incoherente verklaringen aflegden aangaande het feit dat hun huis werd afgenomen door Kazachen. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat ze tot begin november 2010 in hun huis hebben gewoond, maar verklaarde later dat ze reeds in juni 2010 hun huis hebben afgestaan en zijn moeten verhuizen; verzoekers echtgenote twijfelde dan weer of ze in de zomer of in het najaar van 2010 waren vertrokken.

Aangaande de inspanningen die verzoeker zou hebben geleverd om zijn huis te behouden, verklaarde hij eerst dat hij naar verschillende instanties, onder andere naar de politie, was gegaan om uitleg te vragen maar beweerde later dat hij niet naar de politie of naar andere officiële instanties was gestapt.

De commissaris-generaal merkte nog op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de persoon aan wie hij zijn huis zou hebben verkocht; aanvankelijk verklaarde hij dat die persoon A. A. heette, maar later beweerde hij dat zijn naam K. D. was; verzoekers echtgenote wist dan weer niet aan wie het huis zou zijn verkocht en wist zelfs niet of die persoon al dan niet uit hun eigen dorp afkomstig was.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanspraak, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verder wijst de Raad er op dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld (RvV, nr. 12725 van 18 juni 2008; RvV, nr. 398 van 25 juni 2007).

De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar die in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal er niet in slaagt "om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen"

en poneert dat de commissaris-generaal zich louter verschuilt achter de begrippen “tegenstrijdigheid”, “inconsistentie tijdens het verhoor” en “niet geloofwaardig”.

De vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden betreffen immers kernelementen van het asielrelaas van verzoeker en vinden hun weerslag in het administratief dossier; deze vaststellingen verzetten er zich dan ook tegen om zijn asielrelaas als waar aan te nemen.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van het EHRM doet hieraan geen afbreuk, gezien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht dient te worden.

Wat betreft de schending van artikel 2 van de Richtlijn 2000/43/EG, verwijst verzoeker naar artikel 8 van die richtlijn en rechtspraak van het EHRM. Hij besluit dat hij heeft aangetoond dat zijn klanten van etnisch Kazachse origine vaak maar een deel van het verschuldigde bedrag betaalde of zelfs helemaal niet, vanwege het feit dat verzoeker tot een etnische minderheid behoort.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker bij zijn verhoor geen melding maakte van dergelijke problemen. Het post factum vermelden van deze feiten is dan ook geen dienstig verweer en kan de motivering in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stellen.

Aangaande de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad en stelt dat de commissaris-generaal toegeeft dat etnische Koerden in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidspersoneel, maar dit tegelijk afzwakt en stelt dat etnische spanningen zeldzaam en sporadisch zijn en niet wijzen op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan.

Volgens verzoeker wordt de bestreden beslissing *“op dit punt noch formeel noch materieel gemotiveerd”*. Hij haalt een rapport aan en verwijst naar een arrest van de Raad van State van 1 december 2006 waarin geoordeeld werd *“dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land, voldoende kan zijn om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten”*.

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en cumulatieve discriminatie omdat u tot een etnische minderheid behoort. U verklaarde dat u voortdurend problemen had omwille van uw Koerdische origine. Uw huis werd afgepakt omdat u Koerd bent. U werd frequent gearresteerd door de politie, waarna u telkens geld moest betalen om vrij te komen. Op uw werk kreeg u minder loon dan uw etnisch Kazachse collega's. Jullie werden uitgescholden op straat. Voor medische verzorging, wat normaal gratis is, moesten jullie extra betalen aan de dokters. Jullie moesten ook extra betalen aan de leerkrachten voor het onderwijs van jullie kinderen. Als gevolg van deze problemen besloot u te vertrekken (CGVS, p. 13-14; CGVS vrouw, p. 7-8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten (zoals gezondheidszorg) en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen. Etnische spanningen of nationalistische geïnspireerd geweld tegen minderheden, zoals een incident waarbij Koerden waren betrokken in Zuid-Kazachstan in 2007, zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan. In de beschikbare rapporten wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden het algemeen, of voor etnische Koerden in het bijzonder (cf. CEDOCA: 'Antwoorddocument 'Situatie van Koerden in Kazachstan'; VN: 'Report of the independent expert on minority issues. Mission to Kazakhstan'). Hoewel het mogelijk is dat etnische Koerden in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidspersoneel (bv: individuele politieagenten, artsen of leraren) meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aldus dient te worden geconcludeerd dat de situatie die u beschrijft, namelijk het feit dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van uw Koerdische origine, niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan. De rapporten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt beschrijven de toestand in Kazachstan, het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, hetgeen u in casu nalaat te doen. Er dienen immers meerdere en zwaarwichtige tegenstrijdigheden als ook onaannemelijkheden te

worden vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw vrouw m.b.t. jullie beweerde problemen die de aanleiding vormden van jullie vlucht."

Verzoekers "samenvatting" van deze motivering is niet bij machte de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat; deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die vaststelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, gelet op bovenstaande talrijke zwaarwichtige incoherenties en tegenstrijdigheden.

Verzoekers verwijzingen naar rechtspraak van de Raad van State kunnen deze vaststellingen niet ombuigen, gezien de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft in de continentale rechtstraditie.

Waar verzoeker ten slotte in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd *"die niet in acht worden genomen door de Commissaris Generaal"*, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal wél degelijk de voorgelegde documenten stukken heeft:

"Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten enkel identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan."

Verzoeker vermeldt niet welke documenten *"niet in acht worden genomen door de Commissaris Generaal"*.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 19 maart 2012, in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE